

روز جهانی کارگر گرامی باد!

امسال در شرایطی کارگران سراسر جهان به پیشواز روز جهانی خود، اول ماه مه، می روند که با شیوع ویروس کرونا در سطح جهان، بحرانی بزرگ همه کشورها را فرا گرفته است. براساس آمار منتشر شده، تاکنون بیش از ۲ میلیون نفر در جهان به این ویروس مبتلا گشته و بیش از ۱۳۷ هزار نفر جان خود را از دست داده اند؛ و این در شرایطی است که بنا به گزارش سازمان بهداشت جهانی، بسیاری از کشورها آمارهای درستی در ارتباط با تلفات انسانی خود ارائه نمی دهند و با این وجود، هر روز هم بر آمار تعداد مبتلایان و جانباختگان اضافه می شود.

با توجه به این واقعیت که تاکنون هیچ واکسنی برای مقابله با ویروس کرونا وجود ندارد، "قرنطینه" خانگی و "فاصله گذاری اجتماعی" به عنوان مهمترین راه مقابله با این همه گیری جهانی تعیین شده و در نتیجه در بیشتر کشورهای درگیر این ویروس، مردم اجباراً در شرایط قرنطینه قرار گرفته اند. روشن است که همین واقعیت سبب گشته که بخش های بزرگی از اقتصاد کشورها درگیر، عملاً تعطیل و میلیون ها کارگر از کار بیکار شوند؛ تا آن جا که به گزارش سازمان جهانی کار، چیزی معادل ۱۹۵ میلیون کارگر تمام وقت در جهان، کار خود را از دست داده و یا بزودی از دست می دهند. بر اساس گزارش این سازمان، رشته هایی که در جریان این بحران به سختی آسیب دیده اند عبارتند از بخش هتلداری و توریسم، شرکت های هواپیمایی، رستوران ها، خرده فروشی، بخش خدمات تجاری و بخش های اداری. مضافاً آن که، گزارش سازمان تجارت جهانی، حاکی از آن است که حجم مبادلات تجاری در سال ۲۰۲۰ بین ۱۲ درصد تا ۲۲ درصد کاهش می یابد- که البته دلیل این تفاوت تخمین نامعلوم بودن آینده بحران فعلی می باشد. سازمان تجارت جهانی همچنین تخمین زده است که همه گیری کرونا ممکن است به عمیق ترین رکود اقتصادی تاریخ بشر منجر شود.

نظام جهانی سرمایه داری که پیش از اپیدمی ویروس کرونا نیز در بحران به سر می برد، حال با این همه گیری، وارد فاز جدیدی از بحران شده که بنا به برخی از ارزیابی های کارشناسان اقتصادی "بی سابقه" توصیف شده است. دولت های سرمایه داری از تخصیص بودجه های کلان برای مقابله با بحران ویروس کرونا سخن می گویند، اما در عمل این کمک ها بیشتر به حلقوم شرکت ها و انحصارات امپریالیستی که به دلیل این اپیدمی متضرر شده اند، ریخته می شود. برخی از دولت های سرمایه داری در حالیکه از ضرورت "فاصله گذاری اجتماعی" سخن می گویند اما عملاً حاضر نیستند که تاثیر این نسخه را در زندگی کارگران محروم و بخش بزرگی از جامعه درک کنند و نیازهای واقعی کارگران و تهیدستان نظیر دریافت حقوق و دستمزد در شرایط قرنطینه را تامین نمایند. برای نمونه در ایران دولت روحانی در حالی که مرتباً از مردم می خواهد که برای مقابله با شیوع گسترده تر ویروس در "خانه بمانند"، در مقابل اعتراض میلیون ها تن از کارگران و زحمتکشان و محرومین که پس چگونه نان شب خود و خانواده هایمان را تامین کنیم، با وقاحت از پرداخت یک میلیون تومان وام آن هم با بهره سنگین ۱۲ درصد به عنوان راهکار خود در مواجهه با تامین نان مردمی که شغل و ممر درآمد خود را از دست داده اند صحبت می کند؛ امری که موجب خشم و نفرت هر چه بیشتر توده های تحت ستم ما از این حکومت جبار و ظالم گشته است.

واقعیات فوق، بار دیگر این نظر کمونیست ها را به اثبات رساند که سرمایه داران در مواجهه با بحران های ذاتی نظام حاکم، برای بقای خویش همواره بار اصلی این بحران ها را بدوش کارگران سرریز کرده و می کوشند با غوطه ور کردن کارگران در فقر و فلاکت و گرسنگی، یعنی عملاً با "نابودی اجباری توده های وسیعی از نیروهای

مولده"، خود را از شر بحران خلاص نمایند. به همین دلیل است که در خیلی از کشورها، کارگران بیکار اکثراً بدون برخورداری از کمترین امکانات تامین اجتماعی، به حال خود رها گشته اند تا در مرداب فقر و گرسنگی و مرگ تدریجی از بین بروند، واقعیتی که از جنبه دیگر خود احتمال انفجار خشم کارگران و زحمتکشان در بیکار مرگ و زندگی را فزونی بخشیده و باعث شده تا برخی اتاق های فکر نظام سرمایه داری، نسبت به خطر "شورش های اجتماعی" به طبقه حاکم هشدار دهند.

کارگران مبارز! روز جهانی کارگر روز نمایش رزم خستگی ناپذیر طبقه کارگر در سراسر جهان می باشد. هر سال، کارگران در چنین روزی، با برگزاری میتینگ ها و تجمعات کارگری، اتحاد مبارزاتی خود و اراده رزمجویانه شان را به نمایش می گذاشتند، اما "فاصله گذاری اجتماعی" و ممنوعیت تجمعات وسیع، باعث خواهد شد تا طبقه کارگر، امسال نتواند روز جهانی خود را آن طور که همواره آن را پاس می داشت، برگزار کند. این امر در شرایطی است که در ایام منتهی به همه گیر شدن ویروس کرونا، به دلیل عمیق تر شدن هر چه بیشتر بحران های ذاتی این نظام، افزایش ارتش بیکاران و به طور کلی رشد تضادهای طبقاتی، مبارزه طبقاتی فی مابین کارگران و ستمدیدگان با طبقه حاکم در یک سری از کشورها اوج گرفته بود.

در کشور ما و در شرایط دیکتاتوری حاکم بر ایران، ممنوعیت برگزاری آزادانه روز جهانی کارگر، البته نیازی به شیوع ویروس کرونا نداشت؛ چرا که کرونای جمهوری اسلامی بیش از چهار دهه است که این حق بدیهی را از کارگران ایران سلب نموده است. در شرایط کنونی کارگران ایران نه تنها آماج اصلی شیوع ویروس کرونا هستند- که جمهوری اسلامی با سیاست های ضدکارگری این رژیم نیز آن ها را در فقر و گرسنگی هر چه شدیدتری قرار داده است- بلکه سیاست های ضدکارگری این رژیم نیز آن ها را در فقر و گرسنگی هر چه شدیدتری قرار داده است. برای نمونه در حالی که خود نهادهای دست ساز این رژیم ضد کارگری، خط فقر را حدود ۹ میلیون تومان اعلام کرده اند، اما کاربدستان حکومت با بیشرمی تمام، حداقل دستمزد کارگران برای سال ۹۹ را تنها یک میلیون و ۸۲۵ هزار تومان تعیین نمودند. این مبلغ چیزی حدود چهار برابر کمتر از خط فقر اعلام شده می باشد که معنای جز این ندارد که این رژیم آگاهانه در شرایط دست و پنجه نرم کردن کارگران با ویروس کرونا، آن ها را بدون هیچ حمایتی در گرداب فقر و فلاکت و گرسنگی رها نموده است، امری که نشان می دهد جمهوری اسلامی با این تصمیم جان میلیون ها کارگر را به بازی گرفته و آن ها را در خطر مرگ قرار داده است.

در روز جهانی کارگر، یک بار دیگر واقعیت های موجود به کارگران ما یادآوری می کنند که برای خلاصی از ظلم و ستم بی حد سرمایه داران و حکومت حامی شان، کارگران باید در جبهه جنگ با رژیم جمهوری اسلامی برای سرنگونی این رژیم بجنگند. چرا که تا این رژیم بر سر قدرت می باشد، وضع کار و معیشت کارگران هرگز به نفع آن ها تغییر نخواهد کرد.

گرامی باد اول ماه مه ، روز جهانی کارگر!

جمهوری اسلامی، دشمن زحمتکشان، نوکر غارتگران، نابود باید گردد!

پیروز باد رزم دلاورانه کارگران علیه نظم ظالمانه سرمایه داری!

زنده باد انقلاب، زنده باد کمونیسم!

چریکهای فدایی خلق ایران

۲۹ فروردین ۱۳۹۹ - ۱۷ آپریل ۲۰۲۰